

CAMINS OBERTS

Qui té boca s'equivoca

Estimats diocesans,

Continuem la nostra reflexió sobre la missió. Ho sabem prou: la missió no pot viure únicament de fórmules del passat. Ens cal, sempre, afrontar la realitat que tenim al davant, aquella que existeix amb tots els ets i uts. Aquest, diguem-ne, propòsit realista ens aboca a una experiència molt humana: em refereixo al fracàs. El sofriment pastoral existeix, i té molt a veure amb la poca activitat que de vegades som capaços de generar, o bé amb l'escassetat de fruits que recollim, o bé amb els errors dels nostres plantejaments. Les equivocacions són una realitat. Els antics deien: «*Errare humanum est*». Què en fem de les errades?

La sensatesa, és a dir, el fet d'acceptar el repte personal de madurar, ens demana que siguem homes i dones sincers, valents i coherents per admetre les pròpies faltes. És en aquesta línia que ens endinsem en la dita d'avui: «Qui té boca s'equivoca».

Avui hem de superar els nostres esquemes mentals que somien una missió efectista. L'art de proposar l'evangeli, d'acompanyar les persones i d'esperar amb esperança demana paciència, capacitat per fer una anàlisi profunda de la realitat i fer per desenvolupar amb habilitat una lectura creient del moment present. Però, tot i això, som humans i ens equivoquem. Ja sabeu de què us parlo.

No ens agrada fracassar. Considerem que els desgavells del món ja són prou com per haver d'afegir-hi els propis desencerts. La missió ens situa, en moltes ocasions, davant d'esdeveniments desbordants que ens fan adonar dels nostres límits. Què

savi és reconèixer els nostres topalls. No ho sabem tot, no ho tenim tot, no ho podem tot. Es tracta d'una visió que vol apropar-se a la sinceritat i a la humilitat. Tot i aquesta defensa pròpia, seguim cometent errades.

Ara bé, quan les reconeixem, l'escenari canvia. La missió demana avui, com sempre, molta humilitat. L'evangeli no s'imposa, es proposa. I si ens

equivoquem, com de vegades succeeix, tornem a recomençar. La missió resta sempre renovada per aquesta capacitat d'identificar les dificultats i, així, poder traçar itineraris més adients per a cada cas.

No volem pas beneir qualsevol acció missionera perquè sí. Com a testimonis de Jesucrist, som convidats a viure honradament, sempre i en tot moment. No diguem més del compte. Siguem justos amb les nostres paraules. No com a mesura de precaució, falsa prudència o por, sinó per humilitat, per honradesa i per capacitat constructiva. Els cristians ens equivoquem. Els humans cometem errades, i ens cal reconèixer que provenen de les nostres desmesures. L'escriptora Mary Shelley, en la seva obra *Frankenstein o el modern Prometeu*, ens ofereix el testimoni de la desmesura humana i fa evident l'error de voler construir la vida humana pel camí de la supèrbia.

Vet aquí, doncs, que adonar-nos de les nostres limitacions ens situa en el bon camí de l'honradesa i, per tant, en la possibilitat d'oferir una missió emmarcada en el context de la sinceritat. Certament, al llarg de la nostra vida cometrem i viurem situacions que generen equívocs, perquè nosaltres tenim límits. Adonar-nos-en és oferir el bon testimoni de qui vol créixer amb humilitat, amb honradesa, amb coherència. I encara més: l'amistat que ens ofereix Jesús és tan intensa i tan plena, que no s'avergonyeix ni ens avergonyeix quan hem estat dels qui hem reconegut el nostre error.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

80 anys de patronatge de la Verge Blanca

L'Oratori de la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia va acollir, el 26 de gener, la missa solemne per celebrar el 80è aniversari de la proclamació per part del papa Pius XII d'aquesta advocació de la Verge Maria com a patrona de la ciutat de Lleida.

El bisbe Daniel va recordar durant l'homília que en el seu dia el Bisbat i l'Ajuntament havien sol·licitat conjuntament a la Santa Seu el patronatge de la Verge. Va posar en valor el fet «d'anar junts», com es va fer per aconseguir aquest patronatge fa

vuit dècades. «La ciutat no es construeix només per la voluntat d'uns quants», va afegir. Finalment, també va reivindicar que «la nostra advocació per Maria ens permeti fer una ciutat on prevalguin les persones, més que l'asfalt i l'economia».

Al final de la celebració, Jordi Curcó —guanyador del darrer Certamen Literari Marià amb un treball sobre el patronatge de la Mare de Déu Blanca— va intervenir per fer memòria del com, el quan i el perquè Lleida demanà al papa Pius XII la proclamació d'aquest patronatge.

CAMINOS ABIERTOS

Errar es humano

Estimados diocesanos,

Continuamos nuestra reflexión sobre la misión. Lo sabemos bien: la misión no puede vivir únicamente de fórmulas del pasado. Nos es necesario, siempre, afrontar la realidad que tenemos delante, la que existe con todos sus matices. Este, digamos, propósito realista nos conduce a una experiencia muy humana: me refiero al fracaso. El sufrimiento pastoral existe, y tiene mucho que ver con la poca actividad que a veces somos capaces de generar, o bien con la escasez de frutos que recogemos, o bien con los errores de nuestros planteamientos. Las equivocaciones son una realidad. Los antiguos decían: «Errare humanum est». ¿Qué hacemos con los errores?

La sensatez, es decir, el hecho de aceptar el reto personal de madurar, nos pide que seamos hombres y mujeres sinceros, valientes y coherentes para admitir las propias faltas. Es en esta línea en la que nos adentramos en el dicho de hoy: «Errar es humano».

Hoy debemos superar nuestros esquemas mentales que sueñan con una misión efectista. El arte de proponer el evangelio, de acompañar a las personas y de esperar con esperanza requiere paciencia, capacidad para realizar un análisis profundo de la realidad y fe para desarrollar con habilidad una lectura creyente del momento presente. Pero, aun así, somos humanos y nos equivocamos. Ya sabéis de qué os hablo.

No nos gusta fracasar. Consideramos que los desajustes del mundo ya son suficientes como para tener que añadir los propios desaciertos. La misión nos sitúa, en muchas ocasiones, ante acontecimientos desbordantes que nos hacen darnos cuenta de nuestros límites. Qué sabio es reconocer nuestros topes. No lo sabemos todo, no lo tenemos todo, no lo podemos todo. Se trata de una visión que quiere acercarse a la sinceridad y a la humildad. A pesar de esta defensa propia, seguimos cometiendo errores.

Ahora bien, cuando los reconocemos, el escenario cambia. La misión exige hoy, como siempre, mucha humildad. El evangelio no se impone, se propone. Y si nos equivocamos, como a veces sucede, volvemos a empezar. La misión queda siempre renovada por esta capacidad de identificar las dificultades y, así, poder trazar itinerarios más adecuados para cada caso.

No queremos bendecir cualquier acción misionera porque sí. Como testigos de Jesucristo, somos invitados a vivir honradamente, siempre y en todo momento. No digamos más de la cuenta. Seamos justos con nuestras palabras. No como medida de precaución, falsa prudencia o miedo, sino por humildad, por honradez y por capacidad constructiva. Los cristianos nos equivocamos. Los humanos cometemos errores, y debemos reconocer que provienen de nuestras desmesuras. La escritora Mary Shelley, en su obra *Frankenstein o el moderno Prometeo*, nos ofrece el testimonio de la desmesura humana y hace evidente el error de querer construir la vida humana por el camino de la soberbia.

He aquí, pues, que darnos cuenta de nuestras limitaciones nos sitúa en el buen camino de la honradez y, por tanto, en la posibilidad de ofrecer una misión enmarcada en el contexto de la sinceridad. Ciertamente, a lo largo de nuestra vida cometeremos y viviremos situaciones que generan equívocos, porque tenemos límites. Darnos cuenta de ello es ofrecer el buen testimonio de quien quiere crecer con humildad, con honradez, con coherencia. Y todavía más: la amistad que nos ofrece Jesús es tan intensa y tan plena, que no se avergüenza ni nos avergüenza cuando hemos sido de los que han reconocido su error.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

200 persones en el Programa Laboral de Càritas

El Programa Laboral de Càritas Diocesana de Lleida ha tancat el 2025 amb un balanç positiu, amb la participació de prop de 200 persones en les diferents accions formatives impulsades al llarg de l'any. Un conjunt de sessions orientades a millorar l'ocupabilitat, reforçar competències personals i professionals i facilitar l'accés a una feina digna.

Durant l'any, el programa ha ofert formacions en llengua castellana i catalana, informàtica, competències bàsiques per a la recerca de feina i habilitats transversals. Així com formació tècnica i prelaboral en àmbits com la costura, el patronatge, el magatzem o el treball en equip a través del programa CreaTeam.

Tot aquest ventall formatiu respon a la diversitat de perfils de

les persones participants i a les necessitats reals del mercat laboral.

La responsable del Programa Laboral de Càritas Diocesana de Lleida, Elena Mor, destaca que «aquestes formacions són una eina clau perquè les persones que acompanyem puguin recuperar la confiança, adquirir competències

i obrir-se noves oportunitats laborals».

Totes les accions formatives del Programa Laboral estan cofinançades pel Fons Social Europeu Plus (FSE+) i el Programa CCI - 2021ES05SFPR003, i compten amb el suport del Departament de Drets Socials i Inclusió de la Generalitat de Catalunya.

Inici del curs de Primer Anunci «Deixa't trobar per Ell»

Els locals de la parròquia del Pilar van acollir, el passat 17 de gener, l'inici del curs de Primer Anunci «Deixa't trobar per Ell i eixampla la teva tenda», amb la participació d'una vintena de persones, tant joves com adultes.

Una part significativa del grup està formada per catecúmens que, des de fa diversos mesos, segueixen un itinerari de formació per preparar-se per rebre els sagraments del Baptisme, l'Eucaristia i la Confirmació. La resta de participants són persones interes-

sades a aprofundir en els pilars fonamentals de la fe cristiana, en un clima cordial, acollidor i de confiança.

Cada sessió del curs s'inicia amb un cafè de benvinguda, seguit d'una xerrada-testimoni d'uns 30 minuts, i continua amb un espai de diàleg i reflexió en petits grups. En aquesta primera trobada es va abordar el tema de qui és l'Esperit Sant i de quina manera actua en la vida dels creients. Els participants van prendre part activament en les dinàmiques que es van proposar i valoren positivament el curs, que tindrà continuïtat amb set sessions més i un recés, tot plegat en un entorn acollidor entre persones que cerquen donar un pas endavant en la seva vida.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat el següents nomenaments:

- **Mn. Joan Jové Camí**, membre del Consell Presbiteral; amb data 12.01.26.
- **Maria Rosa Mazarico Balagué**, directora de l'Escola de l'Esplai de Lleida; amb data 12.01.26.

• **Andrea Ramos Fuentes**, vocal del patronat de la Fundació Verge Blanca; amb data 12.01.26.

D'altra banda, el bisbe Daniel Palau va signar el passat 19 de gener un decret que confirma l'extinció de la *Pia Unión Amistad y Servicio en la Iglesia (ASER)*, reconeguda com a associació privada de fidels, donat que la mateixa entitat ho ha demanat.

Arrels recull els seus 30 anys en un llibre

La Fundació Arrels Sant Ignasi va presentar el llibre que recull els 30 anys de l'entitat. L'acte, celebrat a la parròquia de Sant Ignasi de Lloia el passat 27 de gener, va aplegar un centenar de persones i s'emmarca en els actes del 30è aniversari de l'entitat. El llibre, titulat *Històries que fan camí*, és obra de l'historiador Manel Lladonosa i s'estructura en quatre parts. A la primera es relata la història de l'entitat; la segona recull 32 relats de persones vinculades a Arrels (usuaris i usuàries, voluntaris i voluntàries i professionals que han exercit durant aquest temps); la tercera és una entrevista del *Truc Informatiu* al pare Joan Piñol, i finalitza amb un darrer capítol dedicat a l'humanisme.

Durant l'acte de presentació, Lladonosa va fer un repàs a la història de l'entitat i van intervenir-hi també Roger Torres, president d'Arrels, i Rosa Majoral, directora. Torres va reivindicar el recorregut que ha fet Arrels al llarg d'aquests anys i la forma com la seva tasca ha anat tenint impacte positiu en la societat lleidatana.

na: «És important deixar constància del nostre recorregut, però sobretot posar veu a les persones que han format part d'Arrels al llarg de 30 anys, perquè són elles les que donen sentit al projecte i les que fan possible que continuï avançant».

Arrels es va fundar el 1993 de la mà del pare Joan Suñol arran d'un desembarcament massiu de temporers l'estiu d'aquell any que va portar moltes persones a haver de dormir al carrer.

Reunió del Servei Interdiocesà de Missions a Tarragona

El Santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona va ser el punt de trobada, els dies 21 i 22 de gener de 2026, del Servei Interdiocesà de Missions de Catalunya (SIM), amb la participació de les delegacions diocesanes de Missions i Cooperació. Presidida per Mons. Josep-Lluís Serrano, la trobada va tenir com a objectiu reforçar la coordinació interdiocesana, comparar la realitat missionera actual i avançar en projectes conjunts de futur.

Les sessions van permetre posar en comú els reptes i les perspectives de les diòcesis, revisar iniciatives missioneres recents —com Sembradors d'Estrelles o la Jornada de la Infància Missionera— i començar la planificació del Tren Missioner 2026.

La celebració de l'Eucaristia a la catedral de Tarragona, en la festivitat de sant Fructuós, va destacar el valor del testimoni, la comunió i la missió compartida.

Aitona recupera la festa de Sant Antoni

Aitona ha recuperat aquest any la celebració de la festivitat de Sant Antoni Abat després de quatre dècades. La celebració, amb tot, es va haver de traslladar al 25 de gener perquè les condicions meteorològiques no van permetre fer-ho quan to-

cava, el dia 17. La jornada va reunir 300 persones que van participar en diverses activitats, entre les quals hi va haver la benedicció dels animals. La voluntat dels organitzadors és que, un cop recuperada la festa, tingui continuïtat en els propers anys. Diversos pobles i parròquies han celebrat sant Antoni i sant Sebastià, encara que en alguns casos la pluja ha alterat les previsions. A Lleida, per exemple, es van haver de suspendre els Tres Tombs, tot i que sí que es va fer la missa a l'església de la Sang i la benedicció de mascotes a les escales del temple.

REFLEXIONS

Complir les lleis de l'amor, i no des de la casuística

A la muntanya, acompanyat dels seus seguidors, Jesús havia fet una declaració de principis: les benaurances. Havia proclamat amb veu forta, clara, entenedora, qui eren els preferits en el Regne de Déu.

I, després, a poc a poc, en col·loqui animat, repassava el contingut de la Llei moisaica encarant-la al seu missatge.

Els jueus estaven orgullosos de la Llei de Moisès. Era el millor regal que havien rebut de Déu. En totes les sinagogues la guardaven amb veneració. En aquesta Llei hi trobaven tot el que calia per a ser fidels a Déu.

Jesús va més enllà de la Llei. La manté en tots els seus ells i ells, però diu que cal complir-la des de l'amor i no des de la casuística. Es tracta d'una moral d'actituds, i no solament d'actes externs.

I és que, els manaments antics eren lleis de mínims, exigències negatives d'aquelles que no es poden traspassar: no jurar, no robar, no matar, no desitjar... N'hi havia prou en no fer el mal.

El manament de Jesús apunta vers el màxim, vers un major amor:

—Respectar la vida és molt important. No n'hi ha prou en no matar, cal evitar tota violència física o moral que fereixi les persones. Existeixen moltes formes de ferir i fer mal sense arribar a matar: paraules ofensives, intents permanents d'humiliació... Desitgem viure en comunió oberta i comprensiva, on tot el que és bo sigui realçat i els defectes siguin dissimulats, en la mesura que siguin dissimulables. On el diàleg sigui sincer i la comunicació cordial.

—No n'hi ha prou en evitar l'adulteri. Cal estar-se de jocs sentimentals injustificats que posen en perill l'equilibri en el propi matrimoni i a casa dels altres; quan la fidelitat matrimonial en pot sortir ressentida i debilitada.

—No n'hi ha prou en no caure en el perjur. Cal dir, i viure, la veritat. El nostre desig és viure la sinceritat: «Digueu sí quan és sí i no quan és no», ens diu Jesús.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev.

17. ■ Dimarts [Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres sis florentins fundadors dels Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dimecres (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. **Dimecres de Cendra.** Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg. vident de Lourdes.

19. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Gabí, prev. i mr. (296);

sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo.

20. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Pere Damià (1007-

1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card. sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / Sl 50 / Rm 5,12-19 (o bé, més breu: Rm 5,12.17-19) / Mt 4,1-11]. Santa Margarida de Cortona, religiosa; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

Diumenge VI de durant l'any (A)

COMENTARI

«No vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes sinó a completar-los»

Jesús repassa avui a l'evangeli alguns dels manaments del decàleg. Com ell diu no ve a desautoritzar-los sinó a completar-los. Jesús ens ensenya a viure en plenitud, arribant fins al més íntim del nostre cor, no quedant-nos només en els actes externs. I així diu: *Als antics els van manar: "No matis"; doncs, jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal; el qui digui al seu germà una paraula de menyspreu, serà reu davant el Santedrí, i el qui l'insulti acabarà al foc de l'infern.* No es tracta, doncs, només de no matar sinó d'evitar tot allò que és camí de mort com l'insult, l'enuig, el menyspreu. El cristià no s'accontenta dient: "Jo no mato ni robo"; ha de poder dir que tracta l'altre com un veritable germà. I això és més important que l'ofrena que ofereixes a l'altar: *Si et trobes a punt de presentar l'ofrena i et recordes que un teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà la teva ofrena, i ves primer a fer les paus amb ell.* El primer, el més fonamental és fer les paus amb el germà: llavors la nostra ofrena serà agradable a Déu. Parla després de l'adulteri i un cop més no es queda Jesús en el fet sinó que diu: *Tothom que mira una dona amb mal desig en el fons del cor ja ha comès adulteri.* Cal evitar no solament l'adulteri sinó també el mateix desig d'adulteri. Quant al divorci Jesús diu ben clarament que aquest no és el camí que ell predica: *Tothom qui es divorcia de la seva dona, en fa una adúltera i el qui es casa amb una repudiada comet adulteri.* Per Jesús no existeix el divorci! I finalment parla dels juraments: no s'han de fer perquè nosaltres parlem amb sinceritat: *Digueu senzillament sí, quan és sí, no, quan és no. Tot allò que dieu de més ve del Maligne.* Si som sincers no ens cal jurar mai, la nostra paraula basta. La primera lectura ens convida a seguir el camí de Jesús: *Tens al davant foc i aigua, pren el que tu vulguis. El Senyor té al davant la vida i la mort.* Ens toca a nosaltres escollir: la vida, el camí de Jesús o la mort apartant-nos precisament de l'evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús Fill de Sira (Sir 15,15-20)

Si tu vols, guardaràs els manaments; ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

► Salm responsorial (118)

R. *Feliços els qui segueixen la Llei del Senyor.*

Feliços els homes de conducta irreprovable, / que segueixen la Llei del Senyor. / Feliços els homes que guarden el seu pacte / i busquen el Senyor amb tot el cor. R.

Heu donat els vostres preceptes / perquè siguin observats fidelment. / Tant de bo que els meus camins no es desviïn / de guardar els vostres decrets. R.

Feu aquesta gràcia al vostre servent: / que visqui pensant en la paraula que heu donat. / Obriu-me els ulls i podré contemplar / les meravelles de la vostra Llei. R.

Mostreu-me el camí dels vostres decrets, / que el vull seguir fins al final. / Feu-me entendre la vostra Llei, / que la vull guardar amb tot el cor. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 2,6-10)

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenjem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 5,17-37) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel. Ja sabeu que als antics els van manar: "No matis", i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal. Ja sabeu que està manat: "No cometis adulteri." Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri. També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments." I també: "Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor." Doncs jo et dic: No juris mai: Digueu senzillament sí quan és sí, i no quan és no. Tot allò que dieu de més, ve del Maligne.»

► Lectura del libro del Eclesiástico (Eclo 15,15-20)

Si quieres, guardarás los mandamientos y permanecerás fiel a su voluntad. Él te ha puesto delante fuego y agua, extiende tu mano a lo que quieras. Ante los hombres está la vida y la muerte, y a cada uno se le dará lo que prefiera. Porque grande es la sabiduría del Señor, fuerte es su poder y lo ve todo. Sus ojos miran a los que le temen, y conoce todas las obras del hombre. A nadie obligó a ser impío, y a nadie dio permiso para pecar.

► Salmo responsorial (118)

R. *Dichoso el que camina en la ley del Señor.*

Dichoso el que, con vida intachable, / camina en la ley del Señor; / dichoso el que, guardando sus preceptos, / lo busca de todo corazón. R.

Tú promulgas tus mandatos / para que se observen exactamente. / Ojalá esté firme mi camino, / para cumplir tus decretos. R.

Haz bien a tu siervo: viviré / y cumpliré tus palabras; / ábreme los ojos, y contemplaré / las maravillas de tu ley. R.

Muéstrame, Señor, el camino de tus decretos, / y lo seguiré puntualmente; / enséñame a cumplir tu ley / y a guardarla de todo corazón. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 2,6-10)

Hermanos: Hablamos de sabiduría entre los perfectos; pero una sabiduría que no es de este mundo ni de los príncipes de este mundo, condenados a perecer, sino que enseñamos una sabiduría divina, misteriosa, escondida, predestinada por Dios antes de los siglos para nuestra gloria.

Ninguno de los príncipes de este mundo la ha conocido, pues, si la hubiesen conocido, nunca hubieran crucificado al Señor de la Gloria. Sino que, como está escrito: «Ni el ojo vio, ni el oído oyó, ni el hombre puede pensar lo que Dios ha preparado para los que lo aman».

Y Dios nos lo ha revelado por el Espíritu; pues el Espíritu lo sondea todo, incluso lo profundo de Dios.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,17-37) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Os digo que, si vuestra justicia no es mayor que la de los escribas y fariseos, no entraréis en el reino de los cielos. Habéis oído que se dijo a los antiguos: "No matarás", y el que mate será reo de juicio. Pero yo os digo: todo el que se deja llevar de la cólera contra su hermano será procesado. Habéis oído que se dijo: "No cometerás adulterio". Pero yo os digo: todo el que mira a una mujer deseándola, ya ha cometido adulterio con ella en su corazón. También habéis oído que se dijo a los antiguos: "No jurarás en falso" y "Cumplirás tus juramentos al Señor". Pero yo os digo que no juréis en absoluto. Que vuestro hablar sea sí, sí, no, no. Lo que pasa de ahí viene del Maligno.»